

ALCHIMIA PRIMĂVERII

Luna martie aduce cu ea de fiecare dată atâta bucurie de viață, încât nu cred să existe vietate care să nu trăiască miracolul renașterii. Tot ce a uscat vântul toamnei apuse și a înghețat bătrâna iarnă se transformă animat de prea mult dor de viață. Nimic nu se pierde, energia vieții se ascunde atât în ramura dezbrăcată odinioară de frunze, cât și în pământul amorțit de ger și precipitații. Cu fiecare mugur, cu fiecare ghiocel, viața își arată zâmbetul și începe sărbătoarea primăverii, seninul vieții.

Conform planificării, elevii din clasa a V-a au studiat zilele acestea personificarea, un procedeu artistic prin care li se atribuie lucrurilor, animalelor sau fenomenelor din natură însușiri omenești și au primit ca temă să alcătuiască o compunere în care să personifice elemente ale naturii într-o zi de primăvară. Câteva din compunerile lor mi-au atras atenția în mod deosebit. Un elev a prezentat natura primăvara ca pe o imensă sală de bal. Toate elementele naturii sărbătoreau viața dansând, copacii dansau, asemenea și primele flori ivite printre firicelele de iarbă, firicele de iarbă ce se grăbeau să-și găsească verdeața. Era multă veselie în tot acel dans al naturii. O elevă a găsit un ghiocel bucuros de venirea primăverii, la fel de bucuros ca ea și s-au împrietenit. Alt elev s-a împrietenit cu o pasăre migratoare, prima zburătoare ce și-a făcut cuibul pe hornul unei clădiri înalte din apropierea casei sale. Acea pasăre, cocostârcul, i-a vorbit despre magia primăverii simțită și de văzduh, pentru că odată cu primăvara stelele își aniversează sărbătoarea așteptând serile senine fără nori.

Ghiocelul, miracolul vieții, a însuflețit majoritatea compunerilor. Un băiat a mers într-o grădină plină de ghioceli pentru a alege mamei sale un micuț simbol al iubirii sale. Și-a aruncat privirea peste zăpada primăverii și a ales o floare. Când a încercat să o culegă, ceilalți ghioceli au început să se laude cu frumusețea lor. Fiecare afirma că este mai frumos ca altul. Băiatul dezgustat a părăsit grădina. Mama sa merita mai mult decât un ghiocel lăudăros. O fetiță a găsit un ghiocel singuratic. El era trist din pricina singurătății. Fetița ascultându-iiful l-a luat din locul singurătății și l-a plantat lângă alți ghioceli. Acea fetiță nu și-a cunoscut niciodată părinții. De când a fost de câteva luni a fost încredințată unei familii spre creștere și educație. Poate ghiocelul din compunere era ea. Se simțea singură și își dorea lângă sine părinții.

Cea mai tristă istorioară a fost a unui băiețel. Băiatul a rugat un ghiocel în compunerea sa să se sacrifice, să-și sacrifice viața pentru a-l dăruia mamei sale și ghiocelul a acceptat să-i îndeplinească dorința. Băiatul a cules ghiocelul și l-a dus mamei sale la cimitir. Acel băiat nu și-a cunoscut mama. Mama lui a murit când el a fost mic. O știe din poveștile bunicilor în grija cărora se află. Când a citit compunerea câteva lacrimi i-au umezit ochii.

Nimic nu poate egala dragostea unei mame. Dragostea mamei este ca o apă vie, ca nectarul și ambrozia ce o consumau zeii. Doar dragostea mamei te face nemuritor. Nu știi pentru câte lucruri poți rămâne întru eternitate, poate pentru o operă celebră, poate pentru o descoperire științifică, însă un lucru este sigur, fiecare gustă eternitatea prin dragostea maternă. Atât de infinită este iubirea unei mame, încât te însoțește pretutindeni și nu apune niciodată.

Mama, ghiocelul, primăvara, luna lui mărtișor simbolizează viața, începutul bucuriei. Geto-dacii aveau doar două anotimpuri, vara și iarna, iar anotimpul bucuriei, a soarelui, a vieții începea în prima zi a lunii martie, atunci serbau și începerea unui nou an.

Primăvara este anotimpul în care viața își arată lumina, iar omul simte transformarea naturii până în universul lui interior. Mama este izvorul dragostei, al vieții și primăverii veșnice. Luna martie este în fiecare an imaginea bucuriei. Ea arată fiecăruia că nimic nu piere în acest univers infinit, ci totul se transformă.

ANA-CRISTINA POPESCU